

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός θνύνεται άμα
δε'ξη πώς δε φοβάται την
αλήθεια—ΓΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.

ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 16 ΤΟΥ ΜΗΝ 1910

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 392

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

KIMON ΓΑΛΑΖΗΣ. "Ανοιξη.
PHNA ΛΕΒΑΝΤΗ. Θλιμένοι άντλαλοι.
Γ. ΔΟΥΔΑΚΑΚΗΣ. "Ανάμνηση.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Σημειώματα από την άρρώστια
και το θάνατο του Μορέας (τέλος).
ΑΛΕΚΟΣ ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΙΑΝΣ. Γαληνές-τρικυμίες.
ΜΥΡΙΑΕΛΛΑ-ΜΟΙΡΙΤΑ. "Ο Μπέμπης μας.
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ. Το πεθαμμένο αγόρι.
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ τής «Φοιτητικής Συντροφιάς».
ΖΑΝ-ΑΡΘΟΥΡ ΡΕΜΠΩ. Μίαν εποχή στον "Αδη—
Κακό αίμα (Μετάφρ. Σ. Σ.)
OSCAR WILDE. "Ο όπαδός (Μετάφρ. Α. Γ.)
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ
ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΟ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟ ΑΓΟΡΙ

Το αγόρι που το ανάθρεφαν οι Χάρες
μέ τα κανάνια, με τα χείδια κ' οι Ώρες,
το χάσαν οι Ώρες και το κλαίνε οι Χάρες,
γλυκόγυρε στού θάνατου τον κόρφο
κι αποκοιμήθη.

—Τεχνίτης τώρα ο Θάνατος· άπάνου
στής θύμησης το μάρμαρο σκαλίζει,
χαριτωμένο αγόρι, μιά για πάντα,
ώραία με την έντέλεια τής ιδέας,
τή ζωγραφιά σου.

Πρός το μνήμα σου οι στίχοι μου γερμένοι
γυρεύουν να γίνουν κάποια μάτια
δακρυοστάλαχτα, δακρυοθολωμένα·
μά στο μνήμα σου άπάνου καρφωμένοι
στέκουν οι στίχοι

σάν τα μάτια τα δόδλαμπρα που δείχνουν
μέσα στα μπλάβα αστέρινά τους βάθη
κάποιο άδάκρυτο άμιλητο μυστήριο
που δέν το λές χαρά, δέν το λές πόνος
κάτι που πέρα.—

"Ετσι μιλάς, φιλόσοφο τραγουδι.
Μά ή Καρδιά δέν άκούει, φράζει τ' αυτιά της
μέ τής μυρολογήτρας το μαντύλι
το μαύρο που την όψη της δεμένη
κρατά, χτυπιέται, μύρεται, σπαράζει:
"Οϊμένα! "Οϊμένα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΜΑΣ

[Ένα χαριτωμένο κι αληθινά διαλεχτό ά-
γόρι, ο Μπέμπης Καραμαντιάνης, πέθανε τον
περασμένο Μάρτη στην Πάτρα. Το θάνατό του
τον αϊσάνθηκε και τον έκλαψε αλάκαιο· ή
Πάτρα, όχι μόνο γιατί το λιγόζωο παιδί εί-
τανε το μονάκριβο στολίδι μιανής από τις πιο
διαλεχτές Πατρινές οικογένειας, μά γιατί και
το ίδιο είταν ένα καμάρι κ' ένα στολίδι τής
Πάτρας. "Ο Ταγκόπουλος, βρισκόμενος τότε
στην Πάτρα, δημοσίευσε στο Πατρινό «Σέλας»
ένα άρθρο του «"Ο μονάκριβος» κι από το
άρθρο κείνο γεννήθηκε «Το πεθαμμένο ά-
γόρι», το υπέροχο ποίημα του Παλαμά, που
δημοσιεύουμε στην πλαϊνή στήλη. Για μνημό-
συνό του σήμερα τυπώνουμε τις λίγες πονεμένες
γραμμές που του αφιερώσαμε οι δυο αγαπη-
μένες ξαδερφούλες του, ή Μυριέλλα και ή
Μοιρίτα.]

Σπάνια ή Νιότη ξαναφάνηκε στον κόσμο έτσι
φτερωτή κι άρματωμένη, όπως σε τούτο το παιδί
και σπάνια ή Ζωή βρήκε πιο άρμονικά την έκφρασή
της όπως σε τούτο το πλάσματάκι—μορφή και ψυχή·
κι ακόμα πιο σπάνια όνομα πήρε τη χάρη και τη
γλύκα από κείνον που το φόρεσε κι άφισε στον ήχο
του ζωντανή τη ζωγραφιά του—ένα χάδι κ' ένα
γέλιο—σάν το δικό του—Μπέμπης.

Είτανε ίδια ή Ζωή. Κάθε άνάσα του—ζωή·
στιγμή δέν πέραγε που να μήν τη ζούσε. Είτανε
όλος μια Κίνηση. "Οπως το κορμάκι έκείνο το τραν-
ταφυλλένιο στιγμή δέ στεκότανε, όλο έτρεχε, όλο εύ-
ρισκε κάποια ένασχόληση, κάποιο παιγνίδι, κι όταν κα-
θότανε πάλι ήθελε να μελετήσει ή να διαβάσει ή να
σκεφτεί τί θα κάμει έπειτα—έτσι και το πνέμα του,
αίώνια ζωηρό κι άνήσυχο, ήθελε πάντα να ρωτάει
και να μαθαίνει—κ' ή καρδούλα του, άνοιχτή πά'τα,
έτοιμη ναγκαλιάσει όλο τον κόσμο.

Γοργά όλα του, το σάλεμα, το μίλημα—γοργό
και το πέρασμά του από τη Ζωή στο Θάνατο· γοργή
κ' ή άναπνιά του, έφευγε γλήγορα γλήγορα—ώς την
τελευταία ώρα ζωής—σά νάνυπομονούσε, σά να βια-
ζότανε να φύγει—λές και πήγαινε ναγκαλιάσει το
Θάνατο.... «Και τον σφιχταγκάλιασε, τον πήρε για
πατέρα». Χωρίς νάν το ξέρει, γύρευε κάτι πέρα από
τον κόσμο τούτο. "Ολος ο κόσμος δικός του και
πάλι δέν τοφτανε· όλο κάτι γύρευε, κάτι ήθελε να
πιάσει, κάτι...και κείνος δέν ήξερε τί. Γι' αυτό άφισε
στα πάντα το φέγγος τής ματιάς του.

"Αχ, τί ζωή πήρε και τί ζωή άφισε αυτό το
παιδί πίσω του! Είτανε μια ζωή που άκουγότανε·
γέμιζε το σπίτι, γέμιζε τους δρόμους, γέμιζε τις καρ-
διές. Κάθε αντικείμενο, κάθε γωνιά που θα πέσει
το μάτι μας, μάς λέει—νά τος! Πώς να λησμονη-
θεί; Έκείνος που μάς έδινε την πιο μεγάλη χαρά,
μάς άφισε τον πιο μεγάλο πόνος. Δέν το λέει κι ο
Ποιητής; «...Τά πιο φαρμακερά, τ'αγιάτρευτα, μάς
έρχονται από τα πιο άκριβά μας έδώ κάτω...»

Για όλους είταν το έξυπνο και τ'ανοιχτόκαρδο
παιδί, για μάς που άκολουθούσαμε το τρυφερό μυ-
στήριο τής λουλουδένιας έκείνης ψυχής είτανε μαζί
και το στοχαστικό, ή καλύτερα, το άγγελοστόχαστο
παιδί, γιατί ή κρίση συνόδευε την έξυπνάδα κ' έρ-
χόντουσαν ώρες σοβαρές που το γέλιο έφευγε από
τα χείλια και τα λόγια βγαίνανε σοβαρά και μετρη-
μένα· και τότε δέν είτανε παιδί—είτανε άντρας.

Παίος ήξερε τη δύναμη του, του, μά και
την άταλότητά της καρδιάς του! Ναι, είχε το μέτρο
του λουλουδιού μά και του καρπού την ώριμότη. Μά
μήπως και ή όψη του δέν είχε μαζί το παιδιαστικό
και το άντρίκιο, το άγγελικό και το παληκαρίσιο; Και
σά νάθελε να μάς άφίσει πιο βαθιά την έντύπωση τής
άγγελολούπης του, σά νάθελε να μάς άφίσει την εί-
κόνα του πνευματικού Μπέμπη—που μ' αυτόν από
δω και πέρα θα ζούμε—λές και τ'όξερε και θέλησε
να μάς ξειδανικέψει τη θύμηση του—πρι φύγει από
σιμά μας σκόρπισε ένα φέγγος που θα μένει αιώνια
μέσα μας.

"Ω, από την ώρα πουπέσε στο κρεβάτι έγινε άλλο
παιδί· το τραντάφυλλο πήρε την όψη του κρίνου.
Και το πρωί του Βαγγελισμού—το τελευταίο του
πρωί· ύστερ' από την πονοδαρμένη τον νυχτιά—
την ώρα που σημαίνανε οι καμπάνες, άνασηκώθηκε,
χλωμό κι αποκαμωμένο, και χωρίς να του πει κα-
νείς τίποτα—λές κι ο άχός τής καμπάνας άγγίζοντας
όλόδια την ψυχή του κίνησε τα σωμένα του τα χε-
ράκια—άρχινισε με μιάν άγγελική κατάνυξη να κά-
νει στο σταυρό του. Και ύστερα σφυρίζοντας άπαλώ-
τατα το «"Ονειρεμένο βάλε» έχασε την πνοούλα του.

Κελάδησε και πέταξε. Κ' έμεινε τ'αψυχο κορμάκι
—μά άφισε ή ώραία ψυχή και σ' αυτό τη φεγγο-
βολή της. "Εμείς δέν καταλάβαμε σ' αυτό το παιδί
θάνατο· ο θάνατός του, σάν τη ζωή του, ένα φεγγο-
βόλημα. Γι' αυτό έφυγε κ' έτσι ώραία—πήγε προς
το "Ωραίο—ήρθε το "Ωραίο να μάς το πάρει—και
νά, πώς.

Με τη λευκή του τη φορεσιά—άγγέλων φορεσιά
—μέσα σι' όμορφο, το λουλουδοστόλιστο σαλονάκι